

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Tekst je prvi put objavljen 17.07.2007. u magazinu "Tabloid, zatim dopunjeno, februara, 2015. i objavljeno u nastavcima u "Večernjim Novostima".

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Piše: Ivona Živković

Nastojanje nekakvih „društvenih grupa“ i pojedinaca, uglavnom medijski atraktivnih likova iz sveta popularne kulture, da se legalizuje proizvodnja „kanabisa“ („marihuane“) kako bi se ona mogla koristiti u medicinske svrhe, sve češće je prisutna tema u mnogim srpskim medijima poslednjih nekoliko godina. Obratite pažnju da se obavezno ističe – „u medicinske svrhe“. To znači da kada govorimo o kanabisu prvenstveno imamo na umu da je to biljka koja u sebi sadrži neke psihoaktivne supstance. I zbog toga je, navodno, i zabranjena već decenijama. Ali, malo ljudi zna da je ova biljka ništa drugo do stara dobra industrijska biljka – konoplja, koje se nekada veoma mnogo uzgajala u čitavom svetu. Zabranom uzgajanja ove biljke, zbog pomenute psihoaktivne supstance, na žalost je drastično smanjilo ili potpuno eliminisalo i njeno korišćenje u industriji. Iako se tu ne koristi njena psihoaktivna supstanca, već izuzetno kvalitetno i čvrsto vlakno, posledice zakonske zabrane najviše su i pogodile kudeljarsku industriju.

Još je zanimljivije, što je gajenje marihuane, po opštem verovanju, u Srbiji zabranjeno zakonom (iako u stvari nije) i smatra se teškim krivičnim delom koje se podvodi pod pravljenje i puštanje u promet opojnih sredstava. Istina je, međutim, da marihuanu (konoplju) svako može saditi i gajiti, ali pod određenim uslovima. Ipak, održavanje opšteg ubeđenja da je zakonom zabranjeno **svako** njeno uzgajanja, preko policije i medija stalno se ubacije svest običnih građana. Tako se upravo u medijima već godinama s vremena na vreme objavi po neki policijski izveštaj koji kaže kako je u nekom gradu u ili selu u Srbiji otkriveno da ova j ili onaj pojedinac ili grupa krišom sadila ovu biljku na terasi stana ili u svojoj bašti, na zaklonjenom delu njive i sl.

O tome kako su policajci došli do saznanja da neko na svom privatnom balkonu u saksiji gaji baš marihuanu, da bi koristio njenu psihoaktivnu supstancu (jer šta bi drugo moglo da se koristi od marihuane, uvereni su laici) obično se ne objavljuje, kao ni to gde je i kome dotični prekršilac prodavao ili nameravao da proda ovu biljku (koja se smatra isključivo opojnom drogom) s obzirom da se ista biljka može koristiti i za mnoge druge namene, a ne samo kao opijat (zrna ove biljke su hrana i za obične kanarinke). Ali ispada da se ona ne može saditi u saksiji čak ni sa tom namerom. Iako je istina da upravo marihuanu (u smotuljcima za pušenje masovno valjaju školarci i to od ruke do ruke). Dakle, biljka je zabranjena, a nije, policija sve pomno prati, pa i privatne terase, ali „vutre“ ima u svakom školskom dvorištu i sve navedeno, naravno, nema nikakvog logičnog smisla.

Ipak, videćete da ima smisla.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Priča o marihuani o tome šta je zapravo marihuana i kako je obična do tada širom sveta i u Srbiji poznata biljka konoplja (ili kudelja) dobila egzotični naziv – marihuana, zašto je i kako došlo do toga da se ona zabrani (iako je do pre samo nekoliko decenija bila sasvim obična biljka koja se sasvim legalno i slobodno i masovno uzgajala), na žalost je priča o teškoj zaveri protiv jedne od najkorisnijih industrijskih biljaka od čijeg uzgajanja su živeli hiljadama godina milioni ljudi širom sveta. Uzgajanje konopje (marihuane) bilo je između dva svetska rata u Jugoslaviji , pa i nakon Drugog svetskog rata jedna od najraširenijih privrednih delatnosti. Ali, NEKOME veoma moćnom je to zasmetalo.

MUŠKA I ŽENSKA BILJKA

Konoplja (*Canabis sativa*) po nekim legendama je biljka koju je Bog stvorio kako bi čoveku služila za SVE: kao hrana, lek, miris, energent, građivni i odevni materijal, stočna hrana, za razne industrijske proizvode i, naravno, za uživanje i opuštanje kao smotana cigara.

Postoji i verovanje da je biljka vanzemaljskog porekla, jer je jedina biljka na Zemlji koja se pokazuje u dva vidljiva pola- kao muška i ženska konoplja, što nije opšta karakteristika ovozemaljskih biljaka, već se pol biljka mora otkriti analizom hromozoma.

Veruje se da potiče sa Kavkaza, baš odakle potiču, neformalnoj po legendi takođe, i prvi ljudi - nefilimi tj. divovi plavih očiju koji su po nekim pričama "stigili iz svemira". Spustili su se zatim u područje drevnog Sumera i tu su bili doživljeni kao Bogovi koji su došli sa iz nebesa. Nazvani su i „anunaki“ (oni koji su sišli sa neba) i doneli možda "čarobnu biljku" - za sve. Bilo kako bilo, baš u Sumeru je tada pre više od 8000 – do 10 000 godina naprasno nikla ovozemaljska ljudska civilizacija, bar koliko smo mi u stanju da to istorijski sagledamo. Po legendi ovi civilizovani "bogovi" koji su sišli sa nemesa stvorili su mnogu decu sa zemaljskim kćerima i dosta toga je zapisano i u Bibliji. Naravno, mnogo toga je dopisano, obrisano, prepravljeno itd.

Da li su se pre 8 000 godina u Sumeru oblačili u životinjsku kožu ili su možda znali za tkanje od konoplje? Na ovom kamenom reljefu očito je da su koristili izatkanu tkaninu. Čime su drevni Sumerci vezivali svoje brade?

Konoplja je svakako bila gajena u Egiptu pre 6000 godina, kao i u drevnoj Kini, odakle i potiče najstariji zapis o njenoj preradi.

Prvi usev koji je čovek uopšte počeo da uzgaja u mnogim državama sveta bila je konoplja.

Konoplja se možda pominje i u Bibliji: "Posejaću ću za njih biljku o kojoj će se nadaleko čuti, i neće više biti gladi na ispošćenoj zemlji". (Jezekija 34/29). Ipak, nema dokaza da je reč baš o konoplji.

I danas bi glad u svetu možda bila potpuno iskorenjena kada bi se gajenje konoplje moglo obavljati slobodno. Njeno seme sadrži jedan od najvećih izvora proteina u prirodi. Konoplja poseduje masne kiseline koje potpuno čiste telo od holesterola. **Ove masne kiseline ne nalaze se više nigde u prirodi.**

Razni narodi nazvali su je raznim imenima: "bhang", "gandža", "hašiš". Reč "kanvas" je holandska reč za konoplju. U Srbiji se koriste još nazivi kudeljka, kučina (jer je njena obrada težak "pseći" rad) i težina (zbog težine tkanine).

"Gandža je, među Pigmejima, jedina kultivisana biljka. Bilo bi zaista interesantno ako u ljudskoj istoriji kultivisanje konoplje vodi pronalasku zemljoradnje, a samim tim i nastanku civilizacije," primetio je popularni naučnik Karl Sejgan.

Iako se konoplja uglavnom smatra korovom, ona je u stvari trava. To je najbrže rastuća biljka na planeti. Ono što se naziva "marihuana" i što se može podvesti kao osobina konoplje da se korsiti u medicinske svrhe zbog svoje opojne psihoaktivne supstance (THC) je samo ženski deo biljke. I ovaj varijetet uglavnom raste kao žbun. Muški je daleko višlji. Muške stabljike "marihuane" razvijaju smolaste pupoljke na granama koji se onda razvijaju u neupadljive cvetove. Cvetovi proizvode malo zrnevlja. Ova biljka se uzgaja prvenstveno zbog ove THC supstance dok ostali varijeteti i delovi biljke imaju veoma malo ovog opojnog sadržaja.

VRSTE ILI VARIJETETI?

varijeteta vrste *Canabis sativa*.

Neki naučnici danas klasifikuju konoplju u nekoliko vrsta, dok drugi tvrde da je biljka “*Canabis sativa*” u stvari **jedna vrsta koja se javlja, u zavisnosti od geografskog područja gde raste, u više varijetata**. Na žalost, upravo ovi naučnici koji tvrde da ima više vrsta konoplje, napravili su odličnu uslugu onima koji su nastojali da uzgajanje ove biljke zaustave.

Po beleškama Vavilov Instituta u Sankt Peterburgu postoji oko 400 različitih

Pošto sve “vrste” ili varijeteti konoplje imaju jednu istu osobinu – a to je isti broj hromozoma ($2n=20$) one se mogu međusobno ukrštati. **A kada se nešto međusobno uspešno ukršta to znači da pripada istoj vrsti.**

Ipak, neki botaničari i dalje vole da razlikuju vrste i podvrste kanabisa, pa to često izaziva zabunu. Što je očito i cilj. Tako se rod kanabisa deli na dve vrste: *sativa* i *indica*, kao i jednu podvrstu koja je nazvana “*cultra*”. Ova podela je više uslovljena ekonomskim značajem ovih varijeteta, jer se smatra da je podvrsta “*Canabis sponatenea*” (divlja konoplja) bez ekonomske vrednosti.

Kultivisana konoplja se tako sistematizuje u zavisnosti od geografskog porekla gde se uzgaja, a ovi geografski varijeteti su i fiziološki i morfološki veoma različiti.

Tako se varijetet „*Canabis indica*“ koji je poznat i kao „indijska konoplja“ javlja u nekoliko podvrsta (po nekoj sistematizaciji) i to su: *gigantea* (velika konoplja), *ruderalis* (divlja konoplja) i *vulgaris* (kultivisana konoplja).

„Indijska konoplja“ dakle nije nikakva posebna vrsta konoplje, već samo jedan varijetet koji kao kultivisana biljka raste u centralnoj Aziji, Kini i Indiji. Konoplja koja se uzgajala u Srbiji, daleko je kvalitetnija i ekonomski isplativija. Ni jedan seljak zato ne bi gajio indijsku konoplju u Srbiji i ona tu ne bi ni rasla.

Ipak, ovaj indijski varijetet konoplje sadrži u sebi najviše THC-a (tetrahidrokanabiola), a koji ima psihoaktivno dejstvo na ljudski mozak. I to je ta famozna psihoaktivna supstanca iz marihuane.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Da pomenemo samo još neke varijetete kanabisa po sistematizaciji koje su izvršili ruski naučnici Sislov i Srebrenjakova u zavisnosti od geografskog porekla:

- Borealis (severna konoplja) – raste na geografskom području iznad 50 stepeni geografske širine i ona se uzgaja u Rusiji i Finskoj.
- Medioruthenica (centralno ruska konoplja) koja se gaji najviše u Rusiji, Ukrajini, Poljskoj, Skandinaviji i u severnim delovima Nemačke na geografskoj širini od 50 do 60 stepeni.
- Aaustralis (južna i mediteranska konoplja) je varijetet koji uspeva duž centralne, jugoistočne i južne Evrope i uzgaja se u Mađarskoj, Italiji, Španiji, Turskoj i duž južnih područja Rusije, kao i u Srbiji, Hrvatskoj, Bugarskoj, Rumuniji. **Ovo su najkvalitetnije varijeteti kanabisa**, zbog čega je, kako ćemo kasnije videti Srbija pre Drugog svetskog rata bila jedan od najvećih svetskih izvoznika ove industrijske biljke, nakon Rusije. Severna granica na kojoj uspeva ovaj varijetet je 50 stepeni geografske širine i ona se podudara sa granicom regiona na kome se gaje vinske sorte grožđa. Iznad ove granice seme konoplje neće da zri. Ukoliko se gaji severnije od 60 stepeni zrnju treba 130 do 150 dana da sazri, pa je to ekonomski manje isplativo. Ovaj varijetet konoplje ima najdužu stabljiku i ona iznosi 2,5 do 4,5 metara. I grana se ukoliko stabljika stoji sama. Lišće je veliko i listovi su grupisani u nizu od 9 do 11. Stabljike daju puno vlakana, i u odnosu na posejane prostore daju veoma visok rod. Iako stabljike daju puno vlakna, rod je mnogo manji nego u centralnoj Rusiji.

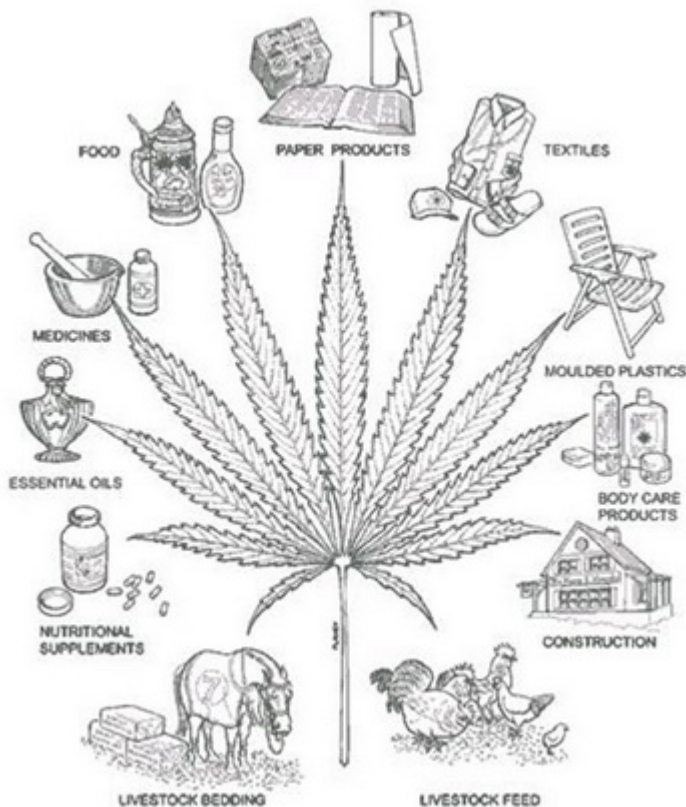
Divlja konoplja ima kraću stabljiku i manje seme. Ukoliko se divlja nađe među kultivisanom konopljom one se veoma lako ukrštaju, ali se na taj način vrši biološka degradacija kultivisane konoplje. Stabljike onda nisu duže od jednog metra. Ukoliko se među divljom konopljom nađu one se višjim stabljikama, to onda nije divlja konoplja već kultivisana koja je spontano iznikla među divljim (*Canabis spontanea*).

Varijetet koji je dobio ime „marihuana“ ima prirodno stanište u Centralnoj Aziji i raste u Kini, Indiji, na severozapadu Himalaja. Dakle, „marihuana“ ili tzv. „indijska konoplja“ je obična konoplja (njen varijetet) koja raste na pomenutom geografskom području.

BILJKA ZA SVE

Uzgajanje konoplje kao i njena prerada nekada je bio jedan od najunosnijih poslova širom sveta, posebno u SAD. Konoplja je nazivana "usev od milijardu dolara". To je bilo vreme kada je prodaja konoplje od jedne žetve mogla da donese i preko milijardu dolara i to često u kešu. **Konoplja je sve do 20. veka bila najisplativiji američki usev na tržištu.**

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

U Americi je proizvodnja konoplje dostigla vrhunac 1850. u Kentakiju, kada je proizvedeno 40 000 tona.

Od 1631. do 1800. zakonsko sredstvo plaćanja poreza u Americi bila je isporuka konoplje. Koliko je konoplja bila važna za državu pokazuje i podatak da su svi oni koji su odbijali da gaje konoplju u 17. i u 18. veku dolazili pod udar zakona i oporezivani su dodatno.

U Virđžiniji se za izbegavanje plaćanja ovog poreza išlo i u zatvor. Onima koji su uzgajali konoplju država Virđžinija je davala posebne dotacije.

Američki predsednici Džordž Vašington, Tomas Džeferson i mnogi drugi bavili su se privatno uzgajanjem konoplje. Džeferson je čak krijumčario seme konoplje iz Kine u Francusku, a zatim u Ameriku. Džeferson je prvi patentirao specijalno konstruisanu mlatilicu za konoplju kojom se razdvajala drška od korisne mase i vlakana i to mnogo brže nego što je to radjeno ručno močenjem.

Bendžamin Franklin je bio vlasnik jedne od prvih fabrika za preradu konoplje u Americi.

Novinar i publicista, Dag Jurči, koji je sakupio mnoge od ovih zanimljivih podataka o konoplji tvrdi i da je rat 1812. vodjen zbog konoplje, jer je Napoleon želeo da preseče izvoz konoplje iz Rusije u Englesku. Zašto je Englezima bila toliko potrebna konoplja? Pre svega zbog potreba mornarice. Četiri hiljade godina devedeset posto svih brodskih veziva i jedara pravljeno je od kanabisa, a Engleska bez brodova bila bi za Napoleona lak plen. Velike Britanije ne bi ni bilo.

Mnogi značajni istorijski dokumenti i knjige poput prve biblije, stare geografske mape, pomorske karte, zastave, prvi nacrt američke Deklaracije o nezavisnosti i američki ustav bili su na papiru ili platnu od konoplje. Punih 150 godina Britanska enciklopedija se štampala na papiru od konoplje. Zapravo sve školske knjige do 1880. bile su štampane na papiru od konopljinih vlakana.

Slike Rembranta, Tomasa Geinsboroua, Van Goga kao i mnogih drugih poznatih slikara bile su radjene najčešće na platnu od kanabisa.

Još godine 1916. američka vlada je izračunala da će do 1940. sav papir moći da se pravi od konoplje i da više neće biti ni potrebe da se seče drveće. Ali, od ovog plana se odustalo.

Skoro 80 posto odevnog tekstila, odeće, platna, zavesa, krevetskih posteljina itd. bilo je napravljeno od konoplje sve dok 1820. nije predstavljen pamuk kao "bolji". Originalni džins koji je pravio Levi Štraus bio je od konoplje i to je bila praktično nepoderiva odeća koju su nosili američki goniči stoke. Današnje farmerke od pamuka, znamo svi, veoma brzo se otrcaju. Možete li da zamislite da čitavog života nosite samo jedne farmerke? I onda ih nasledi vaš sin, a onda unuk. Biznis sa džinsom od pamuka bi načisto propao, zar ne?

Konoplja ima kvalitetnije vlakno i od drveta. Daleko manje nagrizaćih hemikalija je potrebno da bi se papir napravio od konoplje nego od drveta. Papir od konoplje ne žuti i veoma je postojan. Za razliku od drveta konoplja raste brzo i sazreva u jednoj sezoni, dok je drveću potrebno više godina.

Seča šuma poznato je ima poguban uticaj na mikroklimu područija. Studija američke vlade iz 1916-te je pokazala da se od jednog jutra zasejanog konopljom dobije sirovine za papir koliko od 4,1 jutra zasejanog drvetom. "Uzgajanje i proizvodnja konoplje ne ugrožava prirodnu okolinu", zapisano je u američkom biltenu br.404 koji izdaje američko ministarstvo za poljoprivredu.

Ako bi svi plastični proizvodi koji su danas preplavili svetsko tržište i koji se prave od naftnih derivata bili pravljeni ceđenjem ulja iz konoplje, prirodno bi se razgradjivali. Trebalo bi ih samo nakon upotrebe smrviti. Plastika od naftnih derivata se ne razgradjuje jer se u njenom dobijanju koristi mnogo sintetičkih hemikalija. I one su sačinjene od velikih molekula. Te molekule niko i ništa u prirodi ne koristi kao hranu. Ovi materijali mogu samo da se mrve, ali ne i da se razgrađuju. Današnja plastika od nafte zato teško zagadjuje okolinu, ali ekologija se očigledno ne uklapa u biznis naftne oligarhije.

Kvalitene boje i lakovi pravljeni su od ulja konoplje sve do 1937. Čak 58.000 tona konopljinog semena korišćeno je u SAD za proizvodnu boja do 1935. godine.

Lekovi od konoplje su godinama bili podržavani od Američke Medicinske Asocijacije (AMA). Danas se ulje od kanabisa kao lek daje samo malom broju ljudi, dok je većina naterana da koristi razne druge hemikalije, koje se sintetišu preko alkaloida. Ovi alkaloidi se dobijaju kao derivati nafte.

Ipak, samo je konoplja pouzdano blagotvorna za ljudsko telo.

Prvi model automobila Henrija Forda, "Model-T", napravljen je da ide na gorivo (biodizel) od konoplje, imao je i panele haube od konopljine plastike koji su izdržavali udar 10 puta jači nego čelik. (Izvor: "Popular mechanics" iz 1941.)

Čak i današnji Mercedes-Benz C klase ima preko 30 delova koji se i izradjuju od konoplje. Razlog? Naravno, ovi delovi su elastičniji i u Mercedesu to znaju.

Kuće se u potpunosti mogu zidati od konoplje uključujući i njenu konstrukciju. Grede i daske od konoplje su se odavno pokazale kao odličan građevinski materijal.

Inovacije u poljoprivrednim mašinama 1930. godine, posebno pronalaskom brzog dekortikator-a (mašine za guljenje stabljika), koja je bila daleko savršenija od Džefersonove mlatilice, obrada konoplje bi se toliko pojednostavila da bi nastala prava revolucija u izradi proizvoda od

konoplje. To bi donelo ogromnu dobit svima u ovom biznisu. Dakle, tehnologija za obradu konoplje je još početkom veka počela naglo da se usavršava.

“Preko pet stotina bio-razgradivih proizvoda se moglo praviti od konoplje, uključujući i njeno korišćenje kao pogonskog goriva, umesto otrovnih derivata nafte. Samo uzgajanje konoplje je moglo otvoriti milione novih radnih mesta, ne samo u SAD već i u mnogim drugim državama sveta”, zaključio je američki novinar Dag Jurči u svom tekstu o konoplji.

I sve bi bilo drugačije, da **konoplja iznenada NEKOME nije zasmetala.**

A sve je počelo kada je novinar i vlasnik velike medijske imperije, Vilijam Rendolf Herst, poznat kao lik iz filma "Gradjanin Kejn", Orsona Velsa, i njegova fabrika za proizvodnju papira "Hearst Paper Manufacturing Division", koji je posedovao osim novina i fabrike papira i brojne pilane i ogromnu zemlju na kojoj je uzgajano drvo za proizvodnju papira, zaključio da mu planovi američke vlade u vezi konoplje nisu u interesu.

Vilijam Rendolf Herst

Herstova kompanija je bila najveći snabdevač svih fabrika papira u SAD. Samim tim je imao ogroman uticaj na medije, pod uslovom da su novine bile štampane na papiru dobijenom od

drveta. Vilijam Herst je tako bio u poziciji da ostane bez unosnog biznisa i političkog uticaja, u kome je još njegov otac počeo da zaradjuje stotine miliona dolara, ukoliko bi se umesto drveta kao glavna sirovina u izradi novinskog papira našla isplativija i manje štetna konoplja, a što je očito bio u jednom trenutku plan američke vlade.

I njegov poslovni partner i prijatelj, Lamon Dipon (Du Pont), imao je sličan problem pošto je već ušao u ogromne investicije u poslovima oko prerade nafte i američki brodovi na vodenu paru, rudnici uglja i Fordov biodizel od konoplje kvarili su mu planove.

Dipon su američka porodica poreklom iz Francuske i učestvovali su u francusko-američkoj kupoprodaji države Luizijane. Prodigica Dipon danas kontroliše najveću svetsku banku semenskih vrsta i vodeća je u upravljanju globalnim tržištem semenske robe. Jedna su od najbogatijih dinastija u svetu, bliski Rotšildima i Rokfelerima.

E.I. du Pont de Nemours je u Americi 1802. počeo da proizvodi eksploziv, stvarajući tako jednu od najstarijih korporacija na svetu. Za samo 100 godina postali su najveći proizvođači oružija. Čuveni upaljači Dipon su samo jedan sporedan proizvod eksplozivne mašinerije koja je pravljena u njihovim fabrikama.

Lamon Dipon

Kao glavi američki proizvođač oružija Dipon su razvili bliske veze sa američkom vladom i bili su jedan od glavnih izvođača u pravljenju prve atomske bombe u "Projekt Menhetn". Učestvovali su u izgradnji nuklearnih postrojenja na Savannah River-u gde su od 1952. proizvedena sva oružija punjena plutonijumom za US vojsku.

Pravljenje atomske bombe punjene plutonijumom tražilo je i velike količine fluorida. Kako je za vreme hladnog rata veliki broj ovakvih bombi proizveden u SAD, korišćeni su čak milioni tona fluorida. On je curio iz Diponovih postrojenja i naneo ogromnu štetu žitaricama u okonim njivama. Zato su američki farmeri pokrenuli sudski spor protiv njihove kompanije.

Moćna porodica koja je iznad zakona, ne samo da je uspela da izbegne sud i zatvaranje postrojenja, već je smislila još jednu prevaru: predstavili su javnosti "naučnu studiju" (kupiti naučnike je izgleda najlakša stvar na svetu) koja je "pokazuje" da je fluorid izuzetno koristan za zdrave zube. I danas se on stavlja u paste za zube kao i pijaću vodu u mnogim gradskim vodovodima. Tek nedavno je skinuta tajna sa dokumenta koji je prosledjen odavno američkom Kongresu (i čuvan kao državna tajna decenijama) gde se pokazuje da je **fluorid izuzetno otrovan i dovodi to teških oštećenja mozga.**

NEKOLIKO PORODICA KONTROLIŠE TRŽIŠTE SVIH SIROVINA U SVETU

Od 1910. do 1920. naučnici Dipon istraživačkih instituta izmislili su čitav niz novih proizvodnih procesa koji su bazirani na preradi nafte i svi teško zagđuju životnu okolinu. Teško da postoji i jedan hemijski toksin, a da u njegovom stvaranju glavnu ulogu ne igraju interesi ove dinastije. Njihove kompanije su vodeći proizvođači veštačkih vlakana u svetu danas. Vlasnici su patenata za celofan, celuloid, metanol, najlon, rajon, plastiku, teflon, itd. Danas su glavni poslovi Diponove korporacije hemija, veštačka vlakna i svi polimeri. Oni su jedan od četiri najveća proizvođača agrohemije u svetu. Ako imate u vidu da konoplju osim skakvaca ne napada skoro ni jedna štetočina, vidite da bi poslovi Dipona sa pesticidima tu bili slabo isplativi.

1920. Diponova kompanija je proizvela olovni aditiv za benzin tetrahil. U to vreme porodica je bila vlasnik General Motorsa (kasnije su ga prodali) i formirali su 50:50 zajedničko ulaganje sa Standard Oil -om (danas Exxon) u vlasništvu porodice Rokfeler kako bi prodavali ove hemikalije. Ali 1924. obelodanjeno je da je 80 posto radnika, koji su proizvodili ovu hemikaliju, umrlo ili doživelo teško trovanje. Mnogi su pogodjeni teškim nervnim oštećenjima koja su se manifestovala i halucinacijama pa je jedna Diponova fabrika za proizvodnju tetrahil olova nazvana " Kuća leptirova". Ipak zahvaljujući uticaju familije u političkim krugovima i reklamnim kampanjama

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

izbegli su uvođenje restrikcija na ethyl koji se i danas proizvodi, a olovne čestice lako se vetrom raznose po gradskoj atmosferi teško je zagađujući.

Dipon su prokrčili put sumpor dioksidu, olovnom benzinu, CFS-u. Brojni izlivi opasnih materija iz njihovih postrojenja vešto su zataškavani ili jednostavno i pored brojnih sudskih procesa koji se protiv njih vode, ni jedan sudija ih nije do sada pozvao na odgovornost i zatvorio im neku fabriku. (Logično, jer u demokratskim državama sudovi su za narod, a ne za vlastelu, zar ne?). Dipon korporacije su i danas najveći zagađivači prirode.

Diponovi rade u 65 zemalja i polovina njihove prodaje ostvarene u 1999. godini, teške oko milijardu dolara, bila je van SAD. Diponova transglobalna moć je kao kod ostalih najmoćnijih dinastija sveta sakrivena od naroda (nisu na Forbsovoj listi najbogatijih ljudi) i u biznisu se pojavljuju pod imenima raznih kompanija. Njihovi brendovi su: Nylon, Teflon, Gore-Tex, Lycra, Silverstone, Stainmaster, Antron, Remington i benzin koji se prodaje pod imenom Jet i Seca.

PORODICA DIPON KONTROLIŠE SVU SEMENSKU ROBU U SVETU

Jednu milijardu dolara godišnje Diponovi troše na istraživanje u oblasti poljoprivrede, farmaceutike i biotehnologija. Cilj im je da u 21. veku proizvedu što više proizvoda od biljaka i mikroorganizama kroz genetski inženjering. To uključuje GM biljke koje proizvode plastiku, industrijske enzime za farmaceutiku i kozmetiku.

Udeo u globalnom tržištu semenske robe biće iskorišćen za prodaju ovih biotehničkih proizvoda direktno do seljaka. Diponovi sve ovo cinično predstavljaju kao "zelenu tehnologiju", a zapravo im je cilj što veći profit spuštanjem proizvodnih cena.

Tu spada i biznis sa biodizel gorivom (prave i biobutan), koji je srpska vlada prikazala narodu kao "ekološko gorivo budućnosti". Otrovne kiseline koje se u procesu pravljenja biodizela moraju koristiti nisu predstavljene javnosti. Posebno nije otkriveno gde će se one iz fabrike biodizela odvoditi. Svi sastojci koji se u proizvodnji biodizela koriste proizvode Dipon kompanije.

Sve skuplja eksploatacija nafte (ali i tendencija koncentracije moći naftnog biznisa u Rusiji) vodi ove jurišnike za profitom u traženje novih jeftinih tehnologija koje mogu skupo prodati.

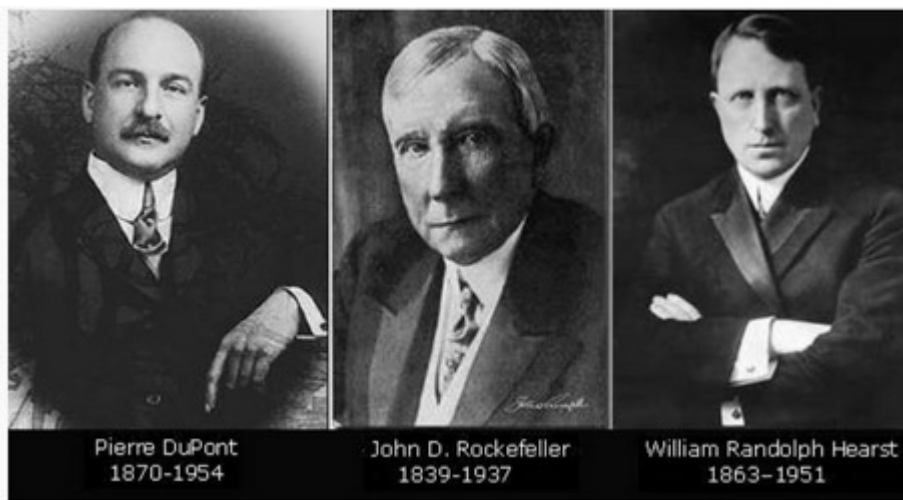
Dipon su bili jedna od porodica koje su formirala Komitet za intelektualno vlasništvo i pritiskali su američku vladu da donese zakonsku regulativu u STO kako bi naterali brojne zemlje da donesu zakonska rešenja na patente o biljnim varijetetima u industrijskim procesima. Ovi zakoni će omogućiti Diponima da se šire na profitabilna nova tržišta. Posebno su zainteresovani za poljoprivredu i farmaceutsko tržište u Brazilu, Indiji i čitavoj Aziji i bivšem sovjetskom bloku, kao i na Balkanu.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

I moćni Dipon i Herst su tako napravili poslovni dil sa porodicom Rokfeler koja je tada ušla u najveći posao ikada- distribuciju nafte i njenu preradu.

Zadržimo se malo i na Rokfelerima.

Porodice Dipon, Rokfeler i Rotšild vezane za jedan poseban aristokratski elitni klan koji se naziva međunarodni bankari. Aktivnosti ovih bankara imale su u glavni podsticaj u izbijanju i Prvog i Drugog svetskog rata, jer niti jedan rat ne izbija spontano, a posebno ne svetski. Za svaki rat odnosno ulazak u njega države se dugo pripremaju. Iako se u zvaničnoj istoriji za pojmove “fašizam” i “nacizam” vezuju režimi u Italiji i Nemačkoj, oni imaju korene u SAD jer su odatle stigle najveće finansije režimima Musolinija i Adolfa Hitlera. A sve je rađeno krišom pod komandnom palicom iz Londona i glavno komandujuće bankarske porodice Rotšild i aristokratije čije interese Rotšildi zastupaju i ostvaruju. I Hitlera i Musolinija su tako doveli na vlast 1920. i 1930. ovi međunarodni bankari, uključujući kao glavnog finansijera dvanaest banaka koje čine američki FED (Federalne rezerve).

Poslovna, finansijska, politička, propagandna, medijska i svaka druga prevara u samoj je srži poslovanja ovih porodica. Oni zapravo nisu biznismeni već prevaranti. Prevaru vidimo u celokupnom

biznisu porodice Rokfeler tj. njenog glavnog osnivača Džona D. Rokfelera. Prevara sa marihuanom je nastojanje da se zabarani konoplja, a svaka njena industrijska upotreba stavi pod kontrolu porodičnog kartela kako bi se sklonila konkurencija. Čuvena je rečenica “pobožnog” Džona D. Rokfelera: “Konkurencija je greh”. Za ove biznismene jedina “božija zapovest” koju oni slede je ostvarivanje apsolutnog trgovačkog monopola u čitavom svetu. Bez obzira na cenu, bez obzira koliko ljudskih života zbog toga treba žrtvovati. Današnja priča o demokratiji, suverenim nacionalnim državama sa parlamentima i vladama, i slobodnom tržištu je priča za teško lakoverne i za malu decu. Svetom već vekovima suvereno vlada privatni korporativni biznis, na čijem čelu je nekoliko dinastija i njihova kartelska politika.

Da bi smo shvatili kakvim se prljavim i perfidno smišljenim trikovima oni služe, pogledajmo ukratko kako je uopšte nastala tako moćna kompanija kao što je bio Rokfelerov “Standard oil”. Iako se u njihovoj zvaničnoj biografiji navodi da su se

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Rokfeleri obogatili u poslovima sa naftom, to nije tačno. Oni su se obogatili u biznisu sa prevarama. Jer to je oblast koju najbolje poznaju.

Porodica Rokfeler je zapravo sa američki intersni ogranak pomenutog međunarodnog bankarskog kartela koji ima već tri veka sedište u Londonu. Ranije su bili u Veneciji. Za ove bankare današnje tobože “nezavisne” SAD su i dalje njihova kolonija.

Krajem 19. veka Džon. D. Rokfeler je u jednom trenutku poslujući sa svojom “Union Tanker Car Company” došao u poziciju da diktira cene na naftnom američkom tržištu koje je tek bilo u povelju i to je jako dobro iskoristio

On je tada kupio autorsko vlasništvo nad patentom za sve začepljene metalne tankere (burad ili barele) kojima je nafta železnicom prevožena od izvorišta do rafinerije.

Isti tip tankera (buradi) se koristi i danas. Rokfeleri su preko svoje kompanije “Union Tanker Car”, iznajmljivali ovu burad stotinama vlasnika naftnih polja koji su tako prevozili svoju sirovu naftu do rafinerija. Pre nego što su ovakva burad napravljena nafta je vožena u običnim drvenim buradima bez poklopca. Veliki deo nafte u transportu bi se zato prosuo ili ispario pa bi često bure stiglo u rafineriju samo sa nataloženim katranom na dnu.

Za ovaj Posao Union Tanker Car Company često je od železnice dobijala i razne popuste i premije jer je i njima sa ovim poslom zarada sve više rasla. Zatvoreni metalni tankeri su bili pun pogodak u novom naftnom biznisu.

Ali nakon nekoliko meseci razvoja naftnog polja i prevoza nafte iz sve većeg broja naftnih bušotina koje su stalno iskopavane, i nakon što su rafinerije izgradile nova postrojenja, i svi se zadužili kod banaka shvatajući kako će im nafta doneti fantastičnu zaradu, “Union Tanker Car” je naprasno raskinuo ugovore sa svima i povukao svoju burad. S obzirom da niko tada nije mogao da uskoči u ovaj posao umesto Rokfelera, koji su držali patentno pravo, vlasnici naftnih polja kao i rafinerija počeli su da gube ogroman novac.

Nekoliko meseci ovakve obustave transporta i svi koji su imali ogromne investicije došli su na ivicu bankrotstva. Tada se kao “spasilac” pojavio Džon. D. Rokfeler i pokupovao za sitne pare sva izvorišta i rafinerije sa kojima je saradivao. I nastala je velika kompanija “Standard Oil” koja je objedinila čitav posao sa naftom. Kasnije su Rokfeleri investirali i u železnicu i tako potpuno zaokružili biznis sa naftom tako da njih niko više nije mogao razoriti iznutra sličnom smicalicom.

Dž. D. Rokfeler tada nije imao nikakva znanja ni o vađenju nafte, niti o njenoj preradi. Ali je imao neko iskustvo u prevari i u radu sa novcem (što je verovatno poduka koju je dobio od moćnog bankarskog klana iz Lonona). Naduvati posao, podići cene na berzi, dati kredite, onda oboriti vrednost prodaje na tržištu i sve pokupovati za jeftine pare - to je klasičan sistem poslovanja kojim se ova bankarska elita služi vekovima. Na ovaj način i posluju sve najmoćnije dinastije sveta. Oni su eksperti za sve monetarne i berzanske

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

smicalice i prevare. Oni kao kockari jedino znaju da rade sa novcem, da ga prodaju sa kamatom, njime investiraju u realne vrednosti i onda preuzimaju i tuđi rad i imovinu.

Investitori su najveća pošast za svaku državu. Samo budala ih vuče za rukav i moli ih da uđu na neko tržište sa svojim spekulativnim novcem. Pametan čovek beži kao od kuge. Dakle pošto ništa nije znao o nafti Rokfeler je iznajmio brojne dojučerašnje preduzetnike koje je prevario i koji su da ne bi načisto propali morali da prihvate da rade za njega. U preuzeo je apsolutni monopol u poslu sa naftom. I danas ga održavaju i zato niti jedna druga tehnologija, ne može da se primeni u automobilskoj industriji osim sto godina stare tehnologije motora sa unutrašnjim sagorevanjem. Čitava planeta je zbog ovih izduvničkih gasova i prolivanja nafte teško zagađena.

U periodu od 1900. do 1910. ovakva prevara je primenjena mnogo puta i "Standard oil" je za 10 godina postao vlasnik gotovo svih naftnih polja u Kaliforniji, Teksasu, Arkanzasu, Nju Džersiju i Ohaju. Tako je Rokfeler ili posedovao ili kontrolisao oko 90 posto od onoga što se u to vreme nazivalo energetske biznisom u SAD. Prvi i Drugi svetski rat orkestrirani su iz iste bankarske centrale u Londonu kako bi se došlo u posed velikih naftnih bušotina na Bliskom i Srednjem Istoku. I rat u Vijetnamu je bio rat za naftna izvorišta u Indokini. Džon F. Kenedi nije bio voljan da tamo održava konstantno američku vojsku, zarad interesa naftnog biznisa ovog klana i zato je morao da bude likvidiran.

Kada je 1911-te američka vlada bila primorana da Rokfelere optuži za monopol, pod pritiskom mnogih drugih biznismena i zbog toga što bi svima postalo jasno šta je zapravo kapitalizam i da su demokratija i slobodno tržište samo šarena laža, "Standard oil" je rasparčan. Tako su Rokfeleri izveli još jednu perfidnu smicalicu i to tako što su svoj monopolski posao sakrili od javnosti. Umesto jedne moćne kompanije oni su nastavili monopolistički da posluju, ali pod raznim drugim imenim sitnih kompanija koje su tobože bile na slobodnom tržištu. Ali sve su ove kompanije bile povezane i imale su u svom nazivu slova S. O. Nastao je tako SOHIO (u Ohaju, SOPCONY (u Njujorku), ESSO koji je kasnije postao EXXON itd. Ovaj način monopolističkog prikrivenog poslovanja se danas širom sveta obavlja preko takozvanih nacionalnih tajkuna ili oligarha. Ima ih u svakoj zemlji na svetu gde je prisutan ovakav monopolistički biznis nekoliko najmoćnijih porodica. U stvari svuda.

Ako ste se možda nekada zapitali kako su odjednom nikli kao veliki biznismeni Mišković, Beko, Todorčić, Kosrtić, Deripaska, Abramović ili bogati arapski šejci... Pa tako. Mišković drži naftu i trgovinske lance, Beko kućnu hemiju, Kostić agrarnu hemiju i semensku robu, itd. Novac od prodaje se preko off-shore kompanija nosi u London.

U periodu od 1910-te do 1914-te postojale su samo tri glavne naftne kompanije na svetu: Standard oil of America i njeni sitni SO delovi, British Persian Petroleum Company, koja je preko svojih arapskih partnera kontrolisala Irak, Iran, Saudi Arabiju, Kuvajt, Siriju... i holandski Royal Dutch Shell koji je kontrolisao holandsku istočnu Indiju, Indoneziju i jugoistočnu Aziju. Međusobnom kupovinom na berzi oni trguju i menja se većinska struktura vlasništva pojedinih porodica.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Ako je konoplja na bilo koji način tu nešto mogla da pokvari, logično je da bi Rokfeleri i njihovi kolonisti iz Londona učinili sve da to spreče. A istina je i to da prvi automobil Henrija Forda i nije bio napravljen za drugo gorivo osim za bidizel od konoplje. Kako bi sprečili da se kao gorivo pojavi alkohol, pošto je amerika bila prepuna raznih alkoholnih destilerija, uvedena je i prohibicija na slobodnu prodaju alkohola. Čuveni Eliot Nes se tako istakao zatvaranjem brojnih destilerija, a proizvođačima alkohola je uveden porez. Alkohol je tako u kafanama mogla da prodaje samo mafija pod kontrolom Rokfelera koju je kaobajagoi stalno razotkrivala policija sa dugom cevima, ali oni su i dalje radili. Svi holivudski filmovi i TV serije na ovu temu su čiste laži.

Rokfelerovi glavni partneri, Diponovi, podsticali su zato svoje deoničare da investiraju u novu petrohemijsku filijalu sintetičkih materijala.

Uloga medija u sprovođenju velike zavere protiv konoplje bila je **presudna. Da je marihuana u stvari obična konoplja to dugo niko nije povezivao.**

Da je vlada SAD prihvatila prevashodno konoplju kao stratešku sirovinu u industrijskom korišćenju (pošto je bila prirodna i nije uopšte zagađivala okolinu za razliku od petrohemijske industrije u koju su investirali Rokfeleri i Diponovi) sve tri porodice bi izgubile najmanje milijardu dolara od već preduzetih investicija plus fantastično unosan biznis sa naftom. Trebalo je zato ubediti na svaki način i po bilo koju cenu američke građane i kongresmene i vladu SAD da **konoplja nije dobra, te da budućnost američke privrede treba da počiva na derivatima nafte.** Dakle, njihov cilj je bio da nafta postane strateška sirovina u SAD, a tehnologija njene prerade bi bila pod njihovom kontrolom.

Na isti način u isto vreme kartel iz Londona je ubeđivao britanski parlament da kao glavni energent za vojsku bude korišćena nafta, koju Britanija nije imala, umesto uglja koga je bila puna. Vlasnici rudnika uglja su se bunili, ali uzalud.

Ovi poslovni i politički saveznici održavali su često tajne sastanke na kojima su razmatrali aktuelnu državnu politiku i **tako su početkom tridesetih godina zaključili da konoplja postaje izuzetno opasna za njihove investicije u petrohemiju.**

Pojava Fordovog automobila koji je imao mnoge plastične delove od konoplje, a automobili su postajali sve popularniji, bila je poslednji znak za uzbunu za ove tri porodice. I **skovan je pakleni plan: konoplja se mora zaustaviti!**

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

koja bi, ako se koristi u određenim količinama, tako delovala. Takvih sustanci u stavri ima u mnogim biljkama baš kao što svaka supstanca u velikim količinama može biti otrovna.

Izmišljeni novinski članci i plaćeni urednici i novinari su tako teško klevetali Meksikance, Afro-amerikance, džez muzičare i sve druge koji su, navodno, koristili opojnu travu - marihuanu. Posebno je na meti bio Nju Orleans, gde se pušenje marihuane,

navodno, obilato upražnjavalo među crnačkim većinskim stanovništvom. U to vreme u Americi je među belim stanovništvom već vladao paničan strah od crnaca, koji su postali "slobodni ljudi" i ravnopravni građani sa belcima i kojima su pripisivani mnogi zločini i kriminalne aktivnosti. U stvari životna agilnost crnaca i belaca se bitno razlikuju.

Herstovi čitaoci su preko brojnih novinarskih tekstova upoznavani sa pogubnim uticajem marihuane na ljudsku

Uloga medija u sprovođenju velike zavere protiv konoplje bila je presudna. Tako je Vilijam Herst u periodu od 1934. do 1937. naručio od svojih urednika više prikladnih tekstova o "opasnoj biljci" - marihuani. Reč "marijuana" uzeli su iz meksičkog slenga sa namerom da sa njom upoznaju širu javnost. Do tada niko nije ni čuo za marihuanu. Morali su zato da izmisle neko ime, jer sve ono loše i zastrašujuće što su planirali da dovedu u vezu sa oovom biljkom koju će nazvati "marihuana", nikako se ne bi moglo povezati sa konopljom u to vreme. Kao kada bi ste danas za kamilicu ili lipu tvrdili da su teške halucinogene droge jer u sebi sadrže određenu supstancu

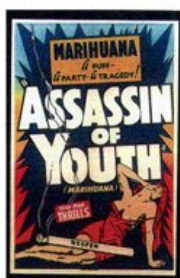
KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

psihu. Ona je bila uzrok mnogih nerazjašnjenih saobraćajnih nesreća, ubistava i samoubistava, kao i uzrok nemoralna mnogih mladih žena. U to vreme američko društvo je bilo puritansko, uticaj katoličke crkve i hrišćanstva je bio veoma jak i čitave porodice su bile generacijama odgajane u krutim moralnim normama.

Pretnja "marihuanom" punila je naslovne strane, a takozvana "cigara ludosti" bila je prikazana kao snažan narkotik koji je izazivao "neizlečivo ludilo", dovodio do duševnog rastrojstva i bio "opasniji od kokaina i heroina". Marihuana je nazivana travom koja je došla iz pakla. Ova medijska kampanja trajala je tri godine.

Snimljeni su u tom periodu i filmovi kao "Cigara ludila" (1936) "Marihuana -tajni ubica mladih", (1935) i "Marihuana: Djavoľje seme" (1936). Na kraju filma "Cigara ludila" ispisana je poruka: "PRENESITE OVO SVOJOJ DECI".

Svi filmovi su bili puka propaganda uobličena tako da građane zastraši. Cilj je bio da kroz američki kongres prodje zakon kojim bi se uzgajanje marihuane teško oporezovalo i da se ljudi od toga maksimalno odvrte. Mediji su se tako pojavili kao agenti uticaja na političkoj sceni.

Da je marihuana u stvari obična konoplja to još niko nije povezivao. Ali strah od onog što se zove **marihuana** je već bio prisutan.

Kako primećuje Dag Jurči tih godina ljudi su bili prilično naivni i sa daleko manje znanja. O uticaju medija i psihološkoj propagandi malo toga je bilo poznato čak i obrazovanim pojedincima. "Mase su bile kao ovce koje su čekale da ih neko moćan povede. Nisu uopšte postojale sumnje u vladu, kongres i druge državne institucije. Sve što bi objavile novine ili emitovao radio smatrano je istinom. Tako je poruka o opasnosti od marihuane preneti deci koja su ubrzo i sama postali roditelji baby-boom generacije iz 1957."

I danas svi verujemo da je marihuana isto što i "indijska konoplja" i da je to opasna droga. To je najčešće i sve što znamo o konoplji kao biljci, mi iz baby-boom generacije 1957.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Kada je bankar i bivši ambasador SAD u Velikoj Britaniji, i glavni investitor Diponovih u petrohemiju, Endriju Melon, postao sekretar državne blagajne (ministar finansija) Herberta Huvera, najpre je kao republikanac tražio jačanje američkih anti-narkotičkih zakona sa obrazloženjem da Kongres i vlada moraju imati pod kontrolom čitavu delatnost, posebno distribuciju i trgovinu sa narkotičkim proizvodima. Trava za pušenje od konoplje prodavala se sasvim legalno.

Hari Jakob Anslinger

Kada je 1927. Kongres došao pod apsolutnu kontrolu republikanaca, izglasan je zakon kojim se odgovornost za praćenje Zakona o narkoticima prebacije sa Internal Revenue Service (poresku službu) pod ingerenciju sekretara državne blagajne. Preko ovog zakona doneta je još jedna zanimljiva

odredba, a to je da nadzor nad sprovođenjem Zakona o narkoticima ne vrši više Odbor federalnog biroa za kontrolu narkotika (Federal Narcotic Control Board), već je nadležnost prenetu isključivo na načelnika Federalnog biroa za narkotike. Dakle dato je ovo punompočje samo jednom državnom funkcioneru. Na to mesto Melon je imenovao svog budućeg zeta, Harija Jakoba Anslingera, koji je dobio posao načelnika.

Vlada je inače veoma dugo odolevala da pritiscima republikanaca da oporezuje konoplju, jer bi to bile veoma nepopularna mera (kao kada bi ste oporezovali proizvođače krompira ili paradajza).

Ali, iznenada i bez ikakvog objašnjenja, ministarstvo za finansije podržalo republikanski predlog u formi H. R. 6385, koji će postati poznat kao Uredba o oporezivanju marihuane.

Promena je zvanično nastupila 14. aprila 1937, dok se američki kongres bavio pripremanama i debatom o usvajanju budžeta. Uredba o oporezivanju "marihuane" je tako predstavljena kao predlog za povećanje budžetskog prihoda i prvo je doneta u Budžetskom odboru u Predstavničkom domu, a taj odbor ima specifičnu moć da o onome što predloži ne mora da bude raspravljano u drugim odborima Kongresa.

ZAKONSKE SMICALICE KAKO BI SE OPOREZOVALI POSLOVI SA KONOPLJOM

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Predsednik Budžetskog odbora je tada bio Robert Dagton iz Demokratske stranke koji je bio zadužen (da li i debelo plaćen?) da konstantno podseća kongresmene kako je marihuana opasna za američku mladež. Pozivao se u svom obrazlaganju, naravno, na ono što su “otkrili” Herstovi mediji u svojoj već odrađenoj medijskoj kampanji.

Ovom Uredbom je zahtevano da proizvođači, uvoznici, prodavci i korisnici marihuane da budu registrovani u registru federalne vlade i da plate radnu taksu. Tražen je takođe veliki broj administrativnih podataka u brojnim dokumentima (namerno da bi se proizvođači konoplje obeshrabrili). Naloženo je plaćanje jednog dolara po unci takse za registrovane i 100 dolara po unci na neregistrovane učesnike u poslu sa konopljom.

To je bilo previše, s obzirom da su to vreme cigarete “marihuane” mogle su da se kupe za 25 centi u jednoj od mnogih njujorških čajdžinica ili jedna unca marihuane mogla je biti kupljena na ulici za nekoliko dolara.

Ministarstvo finansija imalo je problem u traženju načina da kriminalizuje pušenje “marihuane”, a da ne prekrši američki ustav.

Anslinger je čak sedam godina nastojao da izdejstvuje krivičnu odgovornost za sve distributere, prodavce i korisnike “marihuane”. On je “stručno” i sa autoritetom državne institucije ispred koje je nastupao tvrdio da marihuana izaziva agresivnost kod onih koji je puše kao cigaru i da je baš ona uzrok sve većeg broja nasilničkog ponašanja pojedinaca. Naravno, mislio je na nasilje među crncima, koji su inače po prirodi daleko agresivniji i energičniji. (Videćete da je samo nakon pet godina rekao nešto sasvim drugo).

Tako su konačno došli do toga da korišćenje “marihuana” nije za krivično gonjenje, već je samo nametnuta taksa. I to je najbolja potvrda da stvarnog dokaza o njenoj štetnosti nikada nije ni bilo.

Pomenuta Uredba o taksi na marihuanu napravljena je po uzoru na Uredbu o korišćenju vatrenog oružja. Pošto je u vreme prohibicije alkohola došlo do učestalog korišćenja pušaka i pištolja u uličnim obračunima sa policijom, vlada je nastojala da prodaju oružja i njegovu slobodnu upotrebu ograniči, ali Ustav bio (o ostao do danas) velika prepreka. Tako je izglasan u Kongresu zakon koji je samo nametnuo taksu na neprijavljano i neregistrovano posedovanje oružja.

Predsednik Franklin Ruzvelt je 2. avgusta 1937. potpisao ovaj zakon o taksi na poslove sa konopljom. Tako je od septembra 1937. godine najkorisniji i najisplativiji poznat usev na svetu – *Canabis sativa* tj. konoplja postao u SAD “opasna opojna droga” – “marihuana”.

Bio je to veliki dobitak za privatni korporativni biznis sa naftom i ogroman gubitak za američki narod i državu.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Kada je Američko lekarsko udruženje (AMA) shvatilo da je marihuana u stvari obična konoplja koju su koristili kao lek preko stotinu godina (i to upravo zbog njene psihoaktivne komponente Delta-9-tetrahydrocannabinol) bilo je previše kasno. Dr Džejsms Vudvord, lekar i advokat, izjavio tek nekoliko godina kasnije pred Kongresom (kada je traženo da se zakon ukine) da je **samo to bio razlog** što se Asocijacija nije založila protiv donošenja tog zakona. Dakle, **nisu se usprotivili jer nisu povezali pojam “marihuana” sa konopljom.**

Medijska psihološka obmana je očito uspela. Zapravo samo nekoliko ljudi u SAD, u to vreme, shvatilo je prevaru.

Novi zakon je konoplju ubrzo učinilo nekompetitivnom na američkom tržištu. Njena proizvodnja je opala, i sva konoplja koja je bila u Americi neophodna, morala se uvoziti dodatno iz Evrope. London je likovao.

Oporezivanjem konoplje, u tekstilnoj industriji u SAD, Rokfeleri su brže bolje, po nalogu iz Londona, u tekstilnoj industriji, koju su takođe monopolski krišom kontrolisali, počeli da favorizuju pamuk, koji se uvozio iz britanskih kolonija, posebno iz Indije.

PORESKE MAJSTORIJE BANKARA

Uvođenje takse uzgajivačima konoplje imalo je za Rokfelere i britansku aristokratiju i dodatnu korisnu vrednost – sav novac koji je američka federalna država formalno naplaćivala ulazio je u njihovu privatnu banku Federalne Rezerve.

Kako su to uspeali? Pa još jednom prevarom.

Naime Džon. D. Rokfeler je prevazišao svoj problem sa rasparčavanjem “Standard oila, tako što je stvorio novu varku čak i veću nego sa “Union Tanker Car Company”. On je sa svojim ogromnom količinom novca stvorio (uz “malu” pomoć Londona i nekoliko nemačkih bankara poput Varburga i Šifa) dvanaest velikih holding (umreženih) banaka koje su kasnije postale poznate kao američka centralna banka FED (Federal reserve). Zavera je onda napravljena nastojanjem da se ovaj bankarski holding (koji je koncentrisao veliku količinu zlata) na neki način “proda” (ili bolje ustupi) američkoj državi odnosno samom Kongresu koji bi tobože njome upravljao. Amerika nije imala toliku količinu zlata da bi mogla da uvozi svojim dolarima ogromnu količinu robe, pa su

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

se Rokfelerovi bankari ponudili da oni ustupe svoje privatno zlato i emituju dolare za državne potrebe.

To znači da bi emitovanje dolara kao nacionalne monete bilo formalno pod kontrolom kongresa i vlade, a zapravo bi to radio holding privatnih banaka. Promućurni pojedinci koji su shvatili ovu bankarsku prevaru i žestoko se suprostavljali, bili su šikanirani, ucenjeni, likvidirani i...ova bankarska klika je zahvaljujući ucenjenom Vudro Vilsonu koga su doveli u belu kuću, uspela da potpiše veliku osnivačku povelju, po kojoj je 1913 ovaj privatni bankarski holding postao američka centralna banka (FED) sa ekskluzivnim pravom da emituje američke dolare i daje američkoj državi pozajmice.

Tako je korumpirani američki kongres ustupio ovoj privatnoj banci da vodi monetarnu politiku SAD. Kada se početkom šezdestih godina američki predsednik, Džon F. Kenedi, drznuo da bez odobrenja FED-a emituje dolare, likvidiran je ubrzo u Dalasu. Politika Rokfelerovih je bila kao i uvek da oni u svemu što rade moraju imati apsolutni monopol. Kenedijev potez je bio čist greh.

Ali poenta sa konopljom je sledeća: sav novac od federalnih taksi koje se od 1913. prikupljaju u SAD ide u FED (kao u centralnu banku). To su takse na gas, na dobit, na dohodak, carine na uveznu robu, izvozne poslove i sve vrste akciza. I svi mogući doprinosi za zdravstveno i socijalno i ostala osiguranja koje poslodavci uplaćuju od svojih zaposlenih, završavaju u FED-u.

Sve takse i porezi koji se ubiraju unapred obično su preplaćeni, tako da svi oni koji na kraju fiskalne godine traže povraćaj novca, preko Internal Revenue Service (poreske uprave), u stvari čekaju da im se vrati novac koji je do tada čuvao FED. Konačno kada dođe vreme za vraćanje novca, FED vraća tačno onaj iznos koji je uplaćen kao višak, ali bez obračunate godišnja kamate. Prosto rečeno, kada ovi bankari zajme pare građanima ili državi, to ide sa kamatom, a kada građani pozajme preplatom od poreza FED-u, onda se kamata ne računa. To je jednostavno svet skrojen po meri međunarodnih bankara.

NOVAC AMERIČKIH POREZNIKA ZA BRITANSKU ARISTOKRATIJU

Iz navedenog razloga isto bankarsko “društvanje” nameće preplatu svih poreza u SAD. Razlog zašto su SAD najzaduženija zemlja na svetu leži upravo ovde. Privatna FED tako zaradjuje, a američka država i pojedinci gube. Ako u američkoj državnoj kasi nema para, ona mora da se zaduži sa kamatom kod FED-a.

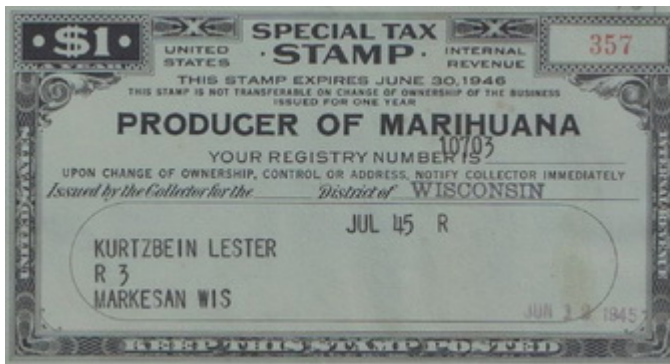
Tako Rokfeleri i njihovi partneri (kolonisti) iz Londona imaju novčani priliv (a da prstom nisu mrdnuli) svake godine od svih američkih taksi. Veliki deo novca odlazi u kraljevsku kasu u London. Tako je i od takse na biznis sa konopljom opet profitirala ova bankarska oligarhija.

Danas se u Indiji promovise genetski modifikovan pamuk koji izaziva ogromne štete jer često ne sazri i ostavlja seljake u teškim dugovima. Naravno, bankarska ekipa nastoji da svima prvo proda novac za kupovinu semena, sa “povoljnom kamatom”, a onda kada seljaci propadnu bankarima ostaje njihov zalog- sirotinjski zemljišni posed, krava ili živina. Plasiranje GM semena pamuka je još jedna teška i opasna smicalica povezanog

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

petrohemijskog korporativnog bisnisa sa bankama. GM seme je izašlo iz laboratorija porodice Dipon, a novac kojim se kreditira njegova kupovina iz Rokfeler banaka. Hiljade seljaka u Indiji je izvršilo samoubistvo zbog zbog dugova i propalog posla sa ovim GM semenom pamuka. Ogromne površine plodne zemlje su zagađene ovim semenom. (Na žalost i u Srbiji se danas ovako "povoljno" kreditira (donira) kupovina GM semena posebno soje i raznih egzotičnih vrsta useva, kojima ovde nije uopšte mesto za život.

Ali, kada je uvoz konoplje u SAD iz Britanije 1942., zbog izbijanja Drugog svetskog rata potpuno stao, američka vlada je tražila hitno ukidanje zakona. I ne samo to. Krenula je žestoka kampanja Ministarstva za poljoprivredu koje je tražilo od američkih farmera da što više seju konoplju. Tada je skovana parola : "Konoplja za pobjedu!" Ministarstvo je snimilo i istoimeni film. U filmu je konoplja tada nazvana "biljkom koja je hiljadama godina u službi čovečanstva". Ista vlada koja je pre samo pet godina oporezovala konoplju kao "opasnu drogu", sada je pozivala farmere da posade 350 000 jutara sa konopljom. Izgrađena je i 71 državna farma za njenu obradu.

Isti čovek, Anslinger je tvrdio pred Kongresom da nema dokaza i da mu nije poznato da "marihuana" izaziva narkomansku zavisnost zbog koje njeni korisnici prelaze ne druge opijate.

Ali, čim je rat završen pozicija konoplje je igrana u Kongresu, preko korumpiranih političara u "najdemokratskijoj državi na svetu", ponovo vraćena tamo gde je odgovaralo moćnoj naftnoj oligarhiji i anglosaksonskoj- aristokratiji, koja je iz rata izašla još bogatija. Konoplja je ponovo postala "marihuana" – "demonско seme" i ponovo je tražen zakon o njenom oporezivanju.

Ali, čim je rat završen pozicija konoplje je igrana u Kongresu,

I opet je isti čovek, sada u penziji, Anslinger, pred Kongresom svedočio o "opasnom opijatu". Ovog puta je, međutim, rekao sve suprotno od ranije tvrdnje: tih godina u vreme makartizma, kada se SAD spremala na krstaški rat u Koreji i kasnije u Vijetnamu, marihuana je, po njegovom svedočenju bila veoma opasna jer je "mogla toliko da umrtvi vojnike da izgube svaku volju za borbom".

Već 2. novembra 1951. kroz američki Kongres je prošao takozvani Bogsov zakon koji je povećao kazne za sva kršenja Zakona u ograničenju uzgajanja konoplje. Zatvori su počeli da se pune prekršiocima, posebno su hapšeni mladi ljudi koji su pušili "marihuanu".

Medijska propaganda je nastavila da radi svoj posao pa je pušenje konoplje i njena štetnost moralo biti što više urezano u svest mladima. Kao podloga idealan je bio hipi pokret i rock and roll, pa su i neke velike zvezde rok scene od droge morale da umru. Ali, da li od marihuane niko ne može da tvrdi jer upravo preko hipi pokreta vršena su brojna tajna ispitivanja novih opojnih droga, posebno LSD-ija. (Ali, ovo je posebna tema).

Proizvodnja konoplje opala je za 80 posto i čitava planeta od tada mora da "guta" ogromne količine petrohemijskih otpadnih toksina od plastike. Zemlji se onemogućava i da diše jer se ogromna šumska prostranstva krčme da bi se drvo preradjivalo u papir. Pri ovoj obradi drveta potrebno je koristiti i jake toksične kiseline iz Diponovih fabrika (što sa konopljom nije slučaj).

KONOPLJA KAO POLITIČKO ORUŽIJE

Ali, priča o konoplji ne bi bila dovoljna, a da se ne pomene i njena velika uloga u američkoj istoriji kada je poslužila, ni manje ni više, već kao političko oružije. Upravo ovakvo njeno korišćenje i dovelo do toga da se za proizvodnju tekstila (džinsa) i papira počnu da koriste drugi izvori poput pamuka i drveta.

U knjizi "Konoplja: Revidirana američka istorija: Biljka podeljene istorije ("Hemp: American History Revisited: The Plant with a Divided History), Roberta Dajča, ima veoma mnogo zanimljivih detalja o tome kako je konoplja korišćena kao sredstvo kolonizacije Amerike, kao oružije u političkim i stranačkim nadmetanjima, kao sredstvo za političke smicalice koje su plasirane iz Londona. Mnogi od ovih istorijskih detalja nikada nisu našli put do američkih škola istorije. A čitavu američku istoriju su upravo krojile ovakve trgovačke smicalice pod kontrolom evropske aristokratije.

Tako se navode i malo poznato nastojanje Endrijua Džeksona da iskoristi konoplju kako bi dobio predsednički mandat 1828. Naime, nakon predsedničkih izbora 1824. kada je Džekson poražen, a izbore na prevaru dobio britanski favorit Kvinsi Adams, došlo je do teške podele ova dva tabora u kongresu.

Džeksonovi poslanici su tako izglasali 1828-me zakon kojim je nametnuta posebna carina na sve specifične materijale iz uvoza, posebno na konoplju. Ovi su hteli da iskoriste kao trik, kako bi namamili nezadovoljne da glasaju na izborima za Džeksona, koji će to ukinuti. Adamsovi su ovu carinu nazvali – tarifa za gnušanje. Carina je tako kaznila proizvođače tekstila iz država Nove Engleske koji su ubedljivo podržavali Džona Kvinsi Adamsa, a favorizovani su zapadnjački farmeri koji su podržali Džeksona.

Glavni cilj Džeksona je bio da dobije Ohajo, Kentaki i Misuri (koji je 1824 ipak glasao za Adamsa). Bile su mu važne i Pensilvanija i Njujork i da bi zadovoljio farmere u tim državama kongresmeni su izglasali ove teške protekcionističke carine. A uvozna roba, posebno konoplja, uglavnom je stizala iz Britanije preko Nove Engleske.

U Novoj Engleskoj su zbog toga bili besni ali nisu bili bitni za izbore jer su i ovako podržavali Džeksona. Ali ljuti su bili i birači na jugu time što su morali da plate skuplje robu koja se u regionu nije proizvodila i zbog toga im je smanjen izvoz pamuka u Britaniju. To je dovelo do velike ekonomske krize i nesuglasica.

Glavno oružije u borbi za glasače 1828. izabrana je baš taksa na konoplju i jer je ona u SAD i nakon 30 godina od pojave džins platna od pamuka i dalje ekonomski bila najisplativiji biznis. Amerikanci su više voleli tekstil koji se pravio od konoplje, nego od pamuka, mada je pamuk bio jeftiniji za proizvodnju, nedostajale su mu glavne osobine koje je imala konoplja: trajnost, nepoderivost i toplota.

UKIDANJE ROPSTVA UZ POMOĆ KONOPLJE

Mnogi su bili protiv ovakvog nametanja carine u političke svrhe pa su kongresmeni kritikovani kako od lana i konoplje umesto pokrivača i kanapa žele da naprave predsednika. Poznata je i karikatura iz onog vremena gde američki kongresmeni u žalosti nose mrtvački sanduk u kome leži preminulo slobodno tržište.

Upravo ovakva ekonomska realnost, bolje reći zloupotreba ekonomije, nakon 1800-te, naterala je i tekstilce i proizvođače papira od konoplje da traže alternativne materijale. Kako se tekstilna industrija okretala pamuku, došlo je do dramatičnog porasta u korišćenju robova. A papirna industrija je počela da proizvodi papir od drveta. A šuma je bilo u izobilju. A Džekson je izbore mogao dobiti i bez ovakvih smicalica, opšte je mišljenje.

Konoplja je imala značajnu ulogu i kod ukidanja ropstva. Velika Britanija je perfidno nastojala da američke nacionaliste ekonomski pokori još jednim perfidnim trikom, a to je da im ukine robovlasništvo.

Do ranih 1830-tih američka industrija je toliko narasla da je počela da ugrožava britansku nadmoć, posebno u proizvodnji tekstila. Američki izvoz jeftinog pamuka je smanjio Britancima primat na svetskom tržištu tekstilnih sirovina, pa je aristokratija u Londonu odlučila da Americi podmetne nogu. Tako su 1833 kroz čitavu britansku imperiju naložili ukidanje ropstva. Smatrali su da će to podstaći i Ameriku da učini isto, čime bi se dugoročno gledano i izvoz pamuka iz SAD smanji. Istovremeno su u medijima čitavom svetu nastojali da prikažu Ameriku kao necivilizovano i brutalno društvo koje i dalje ima robovlasnički sistem.

Sa druge strane Britanije je vojno i dalje držala porobljene ljude u Irskoj i Indiji, što je savršen pokazatelj da je sve u britanskoj politici hipokrizija i prevara zarad sopstvenih interesa. Tako su bez robova u Britaniji, SAD postale svetski snabdevač robova i čitav svet se fokusirao na južnjačke plantaže pamuka, gde je tretman robova bio užasavajući. “Umesto da ukidanjem ropstva Amerikanci stave tačku na ovu britansku propagandu, američka vlada je počela da brani robovlasnike na jugu. I to je bila pozicija obe stranke i Demokratske stranke i Whig Partije (Whig party)”, piše R. Dajč.

Naravno, obe ove stranke i njihove kongresmene su finansirali vlasnici plantaža pamuka na jugu. Ropstvo je bilo prisutno i na severu, pre britanskog ukidanja, a jedan od glavnih korisnika robova na severu je bila industrija konoplje. Njeno uzgajanje, čišćenje, močenje i obrada je tražilo intenzivan fizički rad. I to je bio daleko teži robovski rad nego uzgajanje pamuka na jugu. Na jugu je čak tretman nad robovima bio bolji jer su primali nedeljno platu, radili zajedno sa slobodnim crncima i belim radnicima.

Onda je ogroman broj crnaca naprasno počeo da se prebacuje tzv. “podzemnom železnicom” i koncentriše na severu gde je broj robova sve više opadao jer su pod

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

uticajem Britanije dobijali status slobodnih ljudi. Oko 100. 000 oslobođenih robova je tako otputovalo na sever pre nego što će krenuti Građanski rat. Oni će svojim aktivnostima nastojati da izdejstvuju slobodu za “braću” na Jugu. Mnogi su pokušali da se dočepaju i oružja kako bi podigli ustanak. Oslobođenje preostalih robova je postao glavi izborni slogan mnogih novih partija na izborima koje su prikupljale crnačke glasove.

Došavši na predsedničku funkciju i Linkoln je izjavio da građanski rat nije vođen zbog pitanja ropstva već je sukob Severa i Juga nasto zbog ekonomskih trzavica. Njihov uzrok je bio prednost južnjačkih plantaža pamuka nad severnjačkim plantažama konoplje.

Amerika je nakon rata prilično ograničila proizvodnju konoplje i potražnja je postala veća od ponude. Vlada je pokušala da seme konoplje uveze iz Kine, ali su Britanci sprečili Kinu da im seme isporuči. I danas je uzgajanje i promet konoplje veoma ograničen i kontrolisan u SAD. Njeno slobodno uzgajanje i promet potpuno je slobodno u Holandiji, Serevnoj Koreji i Urugvaju. U većini drugih zemalja je i dalje nezakonita, mada se prekršiocu sve manje gone krivično.

Od brojnih mogućih primena u industriji većina proizvoda bi bila dikertna konkurencija privatnom korporativnom biznsu pomenutih bankara.

U proizvodnji papira od konopljine smeše koji bi uključio papir za štampu novina, novčanice, papir za cigarete, razne filter papire, papirne kesice za čaj, kao i sveske i blokove i koverta, i proces reciklaže papira bi bio lakši nego kod drveta. Duga vlakna od konoplje bi se mnogo lakše reciklirala. Prvobitna smesa koja je potrebna kao dodatak papiru u procesu reciklaže, jer mu daje veću snagu, dobila bi se od konoplje. Ova konopljina pulpa omogućava da se izvede najmanje dvostroko više reciklaža nego kod drvenog papira. I sama biljka proizvodi tri do četiri puta više korisnog vlakna po hektaru godišnje od drveta. Ovaj odnos zavisi od toga gde se u kom geografskom području konoplja uzgaja.

Ali u tom slučaju konoplja bi bila konkurentna vodećim monopolističkim kompanijama za preradu drveta i proizvodnju papira: GP (Georgia Pacific), Universal Forest Product, Koch Industries, Humboldt Redwood Company, International Forest Product Corporation i još nekoliko.

Ako bi se od konoplje proizvodio tekstil, posebno džins, to se ne bi dopalo: Diponu, Eastman-u, Ashlandu, Koch Industries inc., i još nekolicini. I u Novom Pazaru bi se ljutili, jer pamuk za džins uvoze

isključivo iz Turske, pa je Sandžak Tursko čedo na Balkanu. Glavni opunomoćenik

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Londona za nadgledanje ovog tekstilnog posla je jedan već 14 godina nezamenjivi ministar u vladi Srbije.

EROZIONI POKRIVAČ

Od konoplje bi se mogao praviti i odličan geotekstil gde spadaju takozvani erozioni pokrovi koji se koriste u agrokulturi. Oni sprečavaju obrušavanje zemljišta duž kosina pored puta, a prave se da bi smanjili korov u ležištima zasada.

Danas se najviše za ovo koriste polimeri koje proizvode Diponove fabrike. Njihovi stručnjaci tvrde da bi se upotrebom konoplje ovi pokrovi za nekoliko meseci namočili vodom toliko da bi se sami dezintegrisali. Onda bi morao da se stavi novi pokrov. A plastika ostaje trajno. Na žalost. Konopljina vlakna u ovakvim pokrovima su otporna i na trulež pa samim tim i na brojne insekte jer oni ne bi imali čime da se hrane. I tu bi interesi Monsanta, Basf-a, Bayer-a, Dipona, Nufarma, koji svi proizvode insekticide i opet bili ugroženi.

Ako bi se konoplja koristila za dobijanje kozmetičkih sredstava oštetila bi interese: Colgate – Palmolive, Cargill-a, Nestle-a, Loreal-a, Procter and Gamble...

Ako bi se koristila kao hrana bogata proteinima u ishrani životinja ugrožen bio bio monopol kompanija: Bunge, Cargill, Bayer, Mionsanto, Dupont, Rhodia...

Ne daj može da se koristi kao gorivo sa svojom biomasom koja bi daleko nadmašila sve druge energente, Exxon Mobile, Sunoco, British Petroleum, Basf, Eastman, Chevron,

Hess itd bi mogli ad stave katanac na svoja naftna postrojenja.

Ako bi se koristaila u medicini ugrozila bi: Bayer, Novartis, Johnson and Johnson, Sanofi, Cargill, Merck, Lili, Phizer, Bristol-Mayers Squibb Company...

KONOPLJA JE JEDNA OD NAJSTARIJIH KULTIVISANIH BILJAKA I NA BALKANU

Zanimljivo je da prvo pisano svedočanstvo o upotrebi konoplje na Balkanu, koje je ostavio Herodot, govori baš o njenjoj uživalačkoj upotrebi, među tadašnjim stanovnicima, Skitima i Tračanima.

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

Po zapisima Herodota navodno su drevni Skiti (koji su živeli na Balkanu) imali običaj da zagrevaju konopljinu cveće sve dok ono ne počne da se dimi i onda su uživali u nekoj vrsti opijenosti.

Tračani su, opet po zapisima Herodota, razlikovali divlju i pitomu konoplju. Tračani su od vlakana stabljike tkali odevnu tkaninu koju je teško bilo razlikovati od lanene.

O konoplji su na Balkanu brojna narodna verovanja. Mnoge bolesti su lečenje dimljenjem konoplje i ceđenjem njenog ulja upravo u Srbiji. Manir pušenja konoplje je kasnije dolazilo iz Turske. Kod Srba je čak postojalo i žensko ime Konoplja, što govori koliko je ova biljka bila cenjena.

U svojoj knjizi: “Konoplji hvala”, bivši ministar poljoprivrede u Vladi Srbije (1991-94) sakupio je puno podataka o konoplji, pa navodi i da su u Srbiji Turci proizvodnju lana i konoplje oporezivali, što svedoči o značaju te proizvodnje. 1821. knjaz Miloš Obrenović tako u svom protesnom pismu zamera Smail-begu što u Kruševačkoj nahiji u Katunu, Ahmed-spahija globi ljude u stoci i smoku, a uzima im 2,15 groša na kudeljju. Navodi se i podatak da je Srbija 1834. imala izvoz u vrednosti od 4,5 miliona francuskih franaka. Izvozile su se svinje, volovi, ovce, vuna, loj, vosak, svila, lan i konoplja. Izvesni francuski grof de Boa došavši u Srbiju da vidi šta joj se može prodati, poražavajuće je konstatovao da je izvoz iz Srbije duplo veći od uvoza jer seljanke same od lana, konoplje i pamuka izrađuju sve što im je za domaćinstvo potrebno. Praktično svi tekstilni proizvodi po kućama (veš, odela, posteljine, prostrke) bili su proizvedeni u domaćoj radinosti. Danas ovo deluje kao naučna fantastika, jer je više nemoguće naći iole domaće parče tekstila.

U Svojoj knjizi “Privreda Srbije u Drugom svetskom ratu”, istoričar Dragan Aleksić takođe navodi neke zanimljive podatke i o konoplji. Tu se vidi da je uzgajanje konoplje, odnosno kudelje, između dva svetska rata u Srbiji bilo veoma razvijeno.

Proizvodnja i prerada kudelje, ne samo da je pokrivala svu domaću potrebu u proizvodnji tkanine i kanapa, već je Kraljevina Jugoslavija u jednom trenutku postala jedan od najvećih proizvođača i izvoznika sirove, grebana i češljane kudelje i kućine u Evropi.

Proizvodnja i trgovina kudeljjom obavljala se u Odžacima, Leskovcu, Nišu, Vranju, Zlatiboru, Valjevu, Šapcu i u Banjaluci. Jedan deo konoplje je obrađivan u domaćoj radinosti, a za industrijske potrebe radilo je 47 kudeljara. Najviše ih je bilo u Vojvodini, Leskovcu, Osijeku i Pančevu.

Konoplja se najviše uzgajala u Srbiji i to u Sremu, Bačkoj i na Kosovu. Kišgec o ovome daje dosta detaljniji pregled.

Izvoz je postao veoma efikasan kada su Nemačka i Italija nastojale da sa konopljom zamene jutu, ramiju, rafiju i donekle pamuk, a što se sve uvozilo iz britanskih kolonija, najviše iz Indije. Obe zemlje su se tada spremale za rat sa Britanijom.

Tako je kraljevina Jugoslavija pred Drugi svetski rat postala jedan od najvećih evropskih izvoznika konoplje nakon SSSR, Italije i Poljske. Glavna tržišta za izvoz jugoslovenske konoplje su bile u Nemačkoj, Britaniji, Čehoslovačkoj, Austriji, Francuskoj i Švedskoj. Moguće je da su Britanci kupovali konoplju samo da bi smanjili tržišnu ponudu prema drugim zemljama posebno Nemačkoj.

Pošto je od semena konoplje moglo da se dobija i tehničko ulje za potrebe vojne industrije za podmazivanje avio i drugih motora, nemačka vojska koja se spremala za rat tražila je ogromne količine konoplje. Izbijanjem rata 1939. onemogućen je uvoz jute i pamuka i u Jugoslaviju, pa je konoplja te godine proglašena strateškom sirovinom.

Da bi spasila tekstilnu industriju, Devizna direkcija tadašnje Narodne banke Kraljevine Jugoslavije donela je odluku o potpunom obustavljanju svakog izvoza kudeljke i kućine bilo plaćanjem putem kliringa ili za devizni novac. Konoplja se mogla izvoziti samo direktnom razmenom za jutu, jutenu pređu, lan ili pamuk.

Nemačkom okupacijom 1941. Srbija je postala kolonija u kojoj je uzgajanje industrijskog bilja bilo još više podsticano. Plan proizvodnje od 1943 -44. koji je izradila okupaciona nemačka vlast nalagao je da se "obradi svaka stopa zemlje". Sejanje industrijskih biljaka je udestostručeno, posebno lana i konoplje. Uzgajanje ove dve biljke je bilo obavezno za svako poljoprivredno gazdinstvo i za to je ukupno određeno 19 000 hektara zemljišta. Za sprovođenje ovog plana bile su zadužene Radna zajednica za gajenje, prikupljanje i iskorišćavanje kudeljke sa sedištem u Beogradu, Glavni zadružni savez, Srpsko poljoprivredno društvo i preduzeće "Uljorod".

Izvozom svih žitarica, industrijskih biljaka, pa i konoplje, bavilo se Privilegovano izvozno akcionarsko društvo "Prizad".

Nakon Drugog svetskog rata u čitavoj SFR Jugoslaviji počinje polako da se kao tekstilna

sirovina broj jedan nameće pamuk koji se uvezio preko privilegovanih uvoznika. I to je nametala Velika Britanija. Zato je trebalo uništiti sve kudeljare. Ali, kako je uzgajanje konoplje bilo veoma razvijeno i

profitabilno, njeno uzgajanje je ipak nestavljeno odmah nakon završetka rata.

Moćenje konoplje u Vojvodini, u SFRJ.

Evo šta se može naći od podataka o kudeljari u Novim Kozarcima koja je sve do 1977. veoma uspešno radila. Ovo vojvođansko selo su do dolaska kolonista iz BiH nakon Drugog svetskog rata držali Nemci i bilo je podeljeno na dva sela: Mastorat i Hajfeld. Kudeljara koja se nalazila u Hajfeldu, preuzeta je 1945. od Nemaca (koji su u početku u njoj radili kao zarobljenici) i osnovana je kao državno preduzeće kudeljara "Partizan".

Januara 1949. po nalogu Glavne direkcije za kudelju i lan u Novom Sadu spojene su kudeljare "Partizan" u Novim Kozarcima, "Prvi maj" u Ruskom selu i "Jakšićevo" iz Srpske Crnje. Ovim spajanjem tri stare kudeljare nastalo je jedno preduzeće nazvano Industrija kudelje i lana "Partizan", Novi Kozarci. U državnoj svojini ova industrija konoplje je radila sve do 1950. kada je predata radnicima na (samo)upravljanje. Kudeljara se sve više razvijala i u njoj se zapošljavao sve veći broj tradnika, posebno onih koji su stigli iz Bosne i Hercegovine.

Nakon dve godine, 1952. izvršena je reorganizacija i napravljena su tri samostalna preduzeća. Industrija je proizvodila 600 tona kudeljinoog vlakna godišnje.

Samo kudeljara "Partizan" u Novim Kozarcima (bivšem Hajfeldu) zauzimala je 10 katastarskih jutara zemlje. Ali, se uz tehnološku modernizaciju sve više širila.

Kudeljara "Partizan" je tako dobro poslovala, da je uspevala da nabavi i novije mašine, a oko nje nicalo je polako i naselje. Kudeljara je 1961. kupila sopstvenu razglasnu stanicu pa je ozvučeno celo selo, a kupljen je i bioskop za selo. Izgrađen je i put do Banatskog Velikog sela, kao i park. Osnovan je sopstvenim sredstvima fudbalski klub u selu, a kupljeni su i instrumenti za muzičku školu.

UZGAJANJE KONOPLJE JE U SFR JUGOSLAVIJI OBUSTAVLJENO PARTIJSKOM DIREKTIVOM, A NE ZAKONOM

Uspešno poslovanje kudeljare evidentno je iz danas postojećih zapisa, tako da je njena iznenadna likvidacija za radnike i stanovništvo Novih Kozaraca bilo šok. Za to nije bilo nikakvog ekonomskog opravdanja.

Tako je po partijskoj direktivi ova uspešna industrija konoplje u Vojvodini 1977. naprasno likvidirana. Mašine su utovarene u kamione i odnete su u nepoznatom pravcu, a zgrada kudeljare je srušena sa zemljom tako da danas o njenom postojanju nema nikakvih opipljivih tragova. Radnici su ostali bez posla, a privredeni rast čitavog kraja je naglo usporen.

SFR Jugoslavija je očigledno morala, naredbom sa Zapada, a pod uticajem porodica Dipon i Rokfeler (čija je City Bank bila jedan od najvećih privrednih kreditora SFRJ) da se preorijentiše na uvoz pamuka i razvoj tekstilne industrije od pamučnog vlakna. Tako su uvoznici i prerađivači pamuka počeli da se razvijaju kao moćna jugoslovenska tekstilna preduzeća, koja su jeftinom radnom snagom održavali tekstilnu industriju koja je bila izvozno orijentisana. Veći deo novca dobijen od ovog izvoza nikada nije ni ušao u Jugoslaviju, već je završavao na fiktivnim računima tobožnjih stranih trgovinskih predstavništava kojima je upravljala UDB-a i danas je manje poznato da je SFRJ imala i takozvani paralelni državni budžet. On je upravo punjen novcem ostvarenim od eksportnih poslova i građevinskih radova izvođenih najviše u nesvrstanim zemljama i koji su se vodili često i kao neneplaćeni. Iz svega iznetog o moćnoj porodici Dipon, kao i Rokfelerima, jasno je gde je ovaj novac završavao. Podsetimo da je farmaceutska i hemijska industrija u Jugoslaviji bila veoma razvijena, zahvaljujući stranim licencama, baš kao i industrija viskoznog vlakna u Loznici. I tada su radnici kao i danas u vreme velikih investicija korišćeni očito samo kao jeftina radna snaga.

Vodeći na toj poziciji u Srbiji je postao “Yumco” iz Vranja sa 22 fabrike i kapitalom od oko 500 miliona dolara i godišnjim izvozom od čak 200 miliona dolara.

I ovaj gigant je poslednjom privatizacijom, nakon oktobarskih promena 2000-te potpuno uništen. Danas se više ne uvozi ni pamuk, nema tehnoloških licenci za preradu, već isključivo se kupuju gotovi odevni predmeti Made in China. Tu je radna snaga još jeftinija i tu su otišle investicije Rokfeler i Dipona. Hemijske fabrike u Srbiji i okolini su zato morale da budu uništene da ne prave konkurenciju.

Proizvodnja konoplje u Srbiji danas zakonom nije zabranjena. Naprotiv, ona je dozvoljena, ali samo ukoliko uzgajivač može da dokaže da je sadi zarad industrijske upotrebe. Tako se od uzgajivača očekuje da ima ugovor sa nekom firmom koja se bavi industrijskom obradom konoplje. U protivnom se pretpostavlja da se gaji isključivo kao narkotik. Osim posedovanja ugovora nije potrebna nikakva druga dozvola za njeno uzgajanje. A s kim napraviti ugovor kada je industrija njene prerade uništena?

Ipak, mnogi seljaci bi da gaje konoplju i zato što ona osim opojne supstance ima, kako smo videli, i druga korisna svojstva u agrokulturi. Konoplja duboko ulazi korenom u zemlju pa se u narodu ona još naziva “kopanja”. Tako je mnogi seljaci sade samo da bi im konoplja bolje obradila zemlju za narednu setvu. Seljaci znaju da konoplju ne napadaju insekti štetočine, pa ona odlično štiti i druge useve od raznih parazita ako se zasadi negde između njih. A li ko bi onda kupovao otrovne insekticide iz Diponovih fabrika koje u Srbiji ekskluzivno distribuiraju poznati tajkun koga obezbeđuje obučeni SAS-ovac.

Sada se u Srbiji tobože želi (iz neimenovanih krugova) legalizacija marihune, ali samo za medicinsku upotrebu. Naravno, ovakav kontrolisan uzgoj će obavljati neka strana privatna firma odabrana na vešto smišljenom tenderu ili opet neki tajkun zarad interesa

već pominjanog kartela. Kod nas niko i nema iskustva sa preradom konoplje. Na ovo nas upućuje već započeta medijska kampanja gde popularne dnevne novine (koje su sve u stranom vlasništvu) sve više donose priče o senzacionalnim izlečenjima od raka pomoću ulja od konoplje. Naravno, ta navodna lečenja nikada ne isključuju korišćenje hemoterapije i zračenja, ali ispada da ulje od kanabisa leči kao čudesni napitak. Naravno, niko od “izlečenih” ne izlazi sa detaljnijim informacijama o čijem proizvodu se radi, kako su i gde kupili ulje, ko im ga je savetovao (imenom i prezimenom) i uopšte opipljivih dokaza da je do nekakvog izlečenja od kancera došlo isključivo zbog kanabisovog ulja. Naučnih referenci nema. Ova biljka, rekli smo, ima smirujuće dejstvo te prvenstveno deluje na receptore u mozgu. Nervoznim i napetim ljudima je običan “džoint” (smotuljak) savršen lek. Od čitalaca novina, naravno i ne očekuje se da budu podozrivi kada nešto senzacionalno pročitaju i traže dokaze, već je važno podstaći njihovo verovanje. I Rokfeleri su svojevremeno prodavali jedno ulje koje je “lečilo” za mnoge bolesti nazvano “njujol”. Bilo je to obično naftno ulje. I su uzeli lepe pare.

Čitava kuća od konoplje

Ali šta je sa ostalim korisnim svojstvima konoplje? Tu nema nikakve kampanje po medijima. Očigledno, industrijska primena kanabisa će ostati i dalje potisnuta. Bilo bi nedopustivo da srpski seljaci profitiraju, da selo zaživi, da

konoplja zameni cement kao građevinski materijal (pošto najveće cementare drže stranci i da bi se kupio cement moraju se prvo kupiti evri, a oni se kupuju preko poslovnih banaka sa kamatom itd.) Možete li da zamislite da po Srbiji ponovo niknu brojne kudeljare i potisnu tkanine od GM pamuna i viskoze iz britanskih, danas neformalnih kolonija – Indije, Kine, Pakistana. Velika Britanija to ne može dozvoliti pa će srpski seljaci i dalje biti lišeni mogućnosti da uzgajaju konoplju legalno. Zato se u javnosti i plasira “velika priča” o legalizaciji marihuane i kanabisa, ali ne konoplje. I za to su zaduženi opskurni medijski likovi i kojekakvi “stručnjaci” koji jedino imaju zadatak da zamajavaju javnost.

Jedna obična fabrika koja bi, na primer, proizvodila džkove za krompir, cement, luk i sl. od konopljinog vlakna bila bi savršen preduzimački poduhvat. Mogle bi da se proizvode i torbe i kese od kudelje za supermarkete, umesto nerazgradive plastike. Za ovakvu fabriku uopšte nisu ni potrebne velike investicije i strani krediti, a mogla da zaposli dovoljno ljudi u svakom nerazvijenom području Srbije gde bi se konoplja mogla uzgajati. U blizini vode gde bi se konoplja močila i obrađivala i konačno kudeljarnica gde bi se

KO SE BOJI MARIHUANE JOŠ?

vlakna plela. I sve to bi mogli da rade ljudi bez ikakvih sofisticiranih znanja, već sa običnom radnom snagom. Zaposlili bi se i muškarci i žene. Ovakvi džakovi bi onda mogli da nađu i put do inostranih kupaca.

Eto, to je smao jedna ideja koju iznosimo na kraju ovog feljtona o kudelji, kopanji, kanabisu, kučini, težini, gandži tj. konoplji, savršenoj biljci koja je mnoge gladne vratila u život. U Srbiji je s obzirom na opšte teško stanje u privredi koja je zamrla, možda baš uzgoj konoplja zarad industrijskog korišćenja pravi put do novog života.

KRAJ